

Arrest

nr. 158 968 van 18 december 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 2 juli 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 juni 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2015.

Gelet op het tegensprekelijk uitstel verleend op de terechtzitting van 25 november 2015 waarbij de zaak wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 9 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. HALSBERGHE en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Oekraïens staatsburger van Oekraïense origine. U woonde samen met uw vrouw, (O.M.L.) (O.V. X), in de stad Lvyy.

Op 20 juni 2014 ontving u een oproeping van het militair commissariaat in het kader van een algemene mobilisatie van reservisten. Op 28 juni 2014 werd u samen met een groep reservisten naar een

tentenkamp in Dmitrovka in de regio Kramatorsk gebracht. Jullie werden bestempeld als 'vrijwilligers' en kregen ook geen officieel uniform van het reguliere Oekraïense leger. Jullie eenheid, die onder het bevel stond van een majoor en een hoofdluitenant van het leger, stond in voor de bevoorrading van checkpoints in de buurt.

Op 7 juli 2014 vertrok u samen met de majoor, de hoofdluitenant en vijf andere soldaten om een checkpoint in de buurt van Krasnotorka te gaan bevoorraden. Jullie namen een kortere route door het bos. Op een gegeven moment moesten jullie uitstappen om een gat in de weg te repareren. Korte tijd later openden de majoor en hoofdluitenant het vuur op u en de andere soldaten. Er werd ook geschoten vanuit het nabijgelegen struikgewas. De andere soldaten werden allen gedood, maar u kon echter ontsnappen. U verschool zich enige tijd in een verlaten boerderij in het bos. Op 10 juli 2014 ging u eerst te voet en vervolgens met de bus naar de stad Dnjepropetrovsk. U telefoneerde naar uw vrouw. Zij vertelde u dat de politie reeds was langs geweest en dat u werd gezocht wegens desertie en op verdenking van moord op de andere soldaten. U besloot dat het niet meer veilig was om naar huis te gaan. U nam de trein naar Lvyv en ging vervolgens naar het huis van de meter van uw zoon in het dorp Tisjkovitsi. Op 16 juli 2014 gaf u een brief, waarin u uw versie van de feiten beschreef, mee aan de meter van uw zoon. Zij bracht deze brief naar het militair parket. Uw vrouw liet u weten dat het beter was dat u uit het land zou vertrekken.

Op 22 juli 2014 kwam een bestelwagen met chauffeur u ophalen. Op 24 juli 2014 verliet u Oekraïne. U was in het bezit van uw eigen reispaspoort, voorzien van een visum door een smokkelaar. Vervolgens verbleef u ondergedoken in een huis op een voor u onbekende locatie in een onbekend land. Op 15 september 2014 kwamen uw vrouw en kinderen u vervoegen. Op 28 september 2014 vertrokken jullie met een voertuig naar België, waar jullie op 29 september 2015 aankwamen. Op 1 oktober 2014 vroegen jullie asiel aan.

B. Motivering

Wat betreft de politieke onrust en instabiliteit in Oekraïne, benadrukt het Commissariaat-generaal dat het zich bewust is van de problematische situatie in bepaalde regio's van het land, doch dat uit niets kan worden afgeleid dat het loutere feit een Oekraïens staatsburger te zijn op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of om te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Zulks vindt aansluiting bij het standpunt van de UNHCR, waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, en waaruit kan worden afgeleid dat de UNHCR van oordeel is dat elke asielaanvraag op eigen merites en op individuele basis moet worden beoordeeld, dit met bijzondere aandacht voor de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak.

Hieruit volgt dat een loutere verwijzing naar uw Oekraïens staatsburgerschap niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Een individuele beoordeling van uw vraag om internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging of het risico voor het lijden van ernstige schade in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

U verklaart dat u bij terugkeer naar Oekraïne zult worden vervolgd wegens desertie en op verdenking van moord op andere soldaten. U zou echter onschuldig zijn.

Het Commissariaat-generaal kan echter helemaal geen geloof hechten aan uw asielaanvraag.

Ten eerste bleken uw verklaringen over het feit dat u zou zijn gemobiliseerd als reservist, waarna u naar de regio Kramatorsk, nabij de frontlinie, zou zijn gestuurd, absoluut ongeloofwaardig.

U beweerde dat u op 28 juni 2014 met een groep andere reservisten werd gestuurd naar een plaats genaamd Dmitrovka, gelegen in de regio Kramatorsk, bij een eenheid die belast was met de bevoorrading van checkpoints in de buurt. Vooreerst moet worden opgemerkt dat u nagenoeg niets kon vertellen over de omgeving van de plaats waar u gelegerd zou zijn geweest. Zo kon u Dmitrovka, de plaats waar het militair kamp gelegen zou zijn, niet situeren binnen de regio Kramatorsk. U zei dat Dmitrovka de naam van een bepaalde straat was, maar u kon niet zeggen waar deze plaats precies lag. Gevraagd of Dmitrovka in Kramatorsk zelf lag of erbuiten, antwoordde u in eerste instantie dat het in Kramatorsk zelf lag. Dit is dan weer inconsistent met wat u iets later verklaarde, namelijk dat het naast Kramatorsk lag. U kon echter niet zeggen hoe ver Dmitrovka dan wel lag van het centrum van de stad Kramatorsk, noch in welke richting (noord, oost, zuid, west) deze plaats lag ten opzichte van de stad Kramatorsk. U kon ook geen enkele andere plaats opnoemen in de buurt van Dmitrovka (CGVS, p. 7-9). Verder blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, dat er in de periode dat u in dit gebied zou zijn geweest (eind juni-begin juli 2014), actief gevochten werd tussen Oekraïense troepen en separatistische strijders om de controle over Kramatorsk. Nadat president Poroshenko op 30 juni 2014 had verklaard dat het staakt-het-vuren dat tot dan van kracht was geweest, voorbij was, waren Oekraïense troepen opnieuw

begonnen met het beschieten van de stad. De separatistische strijders die tot dan de stad gecontroleerd hadden, trokken zich hierdoor op 5 juli terug. Kiev-getrouwe troepen namen hierop de controle van de stad over. Gelet op deze informatie, die aantoonde dat er actief gevochten werd in het gebied waar u zou zijn gelegd, is het geenszins aannemelijk te noemen dat u helemaal niets bleek te weten over de posities van de Russische (en separatistische) troepen of andere eenheden van het Oekraïense leger. Hoewel u vertelde dat er Russische artilleriebeschietingen plaatsvonden in de periode dat u daar verbleef, kon u niets vertellen over de richting van waaruit er werd geschoten. In deze optiek is het geenszins aannemelijk te noemen dat u niet kon zeggen of er grote gevechten of offensieven waren geweest (CGVS, p.12) en dat u niet wist waar de frontlinie lag of hoe ver Dmitrovka van het front lag. U wist zelfs niet bij benadering te vertellen hoe ver de Russische posities afgelegen waren van Dmitrovka (CGVS, p. 9-10). U had helemaal geen idee of er in de buurt van Dmitrovka andere basissen of kampen van het Oekraïense leger waren (CGVS, p. 12). Hoewel u vertelde dat uw eenheid instond voor het bevoorraden van checkpoints in de buurt, kon u ook hierover nagenoeg niets vertellen. U noemde drie checkpoints waarvoor jullie zogezegd instonden: in Shapilevka, in Krasnotorka en in Jasnapolana. U zei dat u op 7 juli 2014 werd uitgestuurd om de post in Krasnotorka te gaan bevoorraden. U bleek echter niet te kunnen vertellen waar deze post gelegen was. U kon enkel vertellen dat het in de richting was van de stad Kramatorsk. Toen u werd gevraagd waar Krasnotorka lag ten opzichte van Kramatorsk, moest u het antwoord echter schuldig blijven. U kon zelfs niet bij benadering aangeven hoe ver Krasnotorka lag van Kramatorsk (bv. 5, 10 of 20km). U kon ook niet vertellen in welke richting jullie reden toen jullie vanuit het kamp in Dmitrovka vertrokken naar Krasnotorka (noord, oost, zuid of west). U wist niet langs welke autoweg jullie reden op weg naar Krasnotorka (CGVS, p. 9-10). U bleek ook helemaal niet te weten door wie de checkpoints die jullie moesten bevoorraden precies bemand werden, bijvoorbeeld door soldaten van het reguliere Oekraïense leger, door troepen van de Oekraïense veiligheidsdienst, door politieagenten, door volksmilities of door andere 'vrijwilligers' zoals u (CGVS, p. 13).

Ten tweede dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen aangaande de eenheid waarbij u gelegd zou zijn geweest, uiterst vaag waren. Zo bleek u niet op de hoogte te zijn van de naam of het nummer van de eenheid waarbij u werd gelegd. Dit is bijzonder vreemd te noemen, gezien elke eenheid binnen een leger, normaal gezien een naam of nummer heeft ter identificatie van de desbetreffende eenheid. Uw bewering dat jullie eenheid geen naam of nummer had omdat jullie een groep 'vrijwilligers' waren, is niet aannemelijk. U beweerde immers dat uw eenheid onder het direct bevel stond van officieren van het Oekraïense leger, waardoor kan worden verwacht dat deze eenheid op één of andere manier geïdentificeerd kan worden. In dit verband beweerde u dat de majoor en de hoofdluitenant die aan het hoofd stonden van deze eenheid een insigne droegen van een bepaalde 'tankeenheden'. U kon echter niet vertellen welke naam of nummer deze eenheid had als identificatie. U kon ook niet vertellen van wie deze majoor of hoofdluitenant hun bevelen ontvingen (CGVS, p. 6-7). Hoewel u beweerde dat er in het kamp in Dmitrovka heel wat militaire voertuigen waren (waaronder tanks, pantservoertuigen, vrachtwagens en jeeps) en dat u zelf ook een militaire vrachtwagen zou hebben bestuurd, kon u niet zeggen welke insignes, symbolen of namen er op deze voertuigen stonden. Uw bewering dat het in het Oekraïense leger niet gebruikelijk is om insignes op voertuigen te plaatsen, lijkt weinig onaannemelijk (CGVS, p. 13).

Het Commissariaat-generaal meent dat het absoluut niet geloofwaardig kan worden genoemd dat u quasi niets kon vertellen over de eenheid waar u als reservist naar toe zou zijn gestuurd en over de regio waar u gelegd zou zijn geweest. Indien u werkelijk als reservist naar een bepaalde regio dicht bij het front zou zijn gestuurd, dan kan redelijkerwijze worden verwacht dat men u toch enige informatie zou hebben meegegeven over uw eenheid, over de omgeving van de plaats waar u werd gelegd en over de aard van de opdrachten die u zou moeten uitvoeren. De vaststelling dat u in dit verband dusdanig in gebreke blijft, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen op onherstelbare wijze.

Gezien er op basis van uw verklaringen geen geloof kan worden gehecht aan uw verhaal dat u zou zijn gemobiliseerd in het leger en naar de regio Kramatorsk zou zijn gestuurd, kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw verhaal over het incident op 7 juli 2014, dat zich zou hebben afgespeeld tijdens uw verblijf als reservist in het leger in de regio Kramatorsk.

Ten tweede legden u en uw vrouw ook ongeloofwaardige verklaringen af over het verdere verloop van uw problemen.

Zo bleek u inconsistente en tegenstrijdige verklaringen af te leggen over het eerste contact dat u had met uw vrouw na het incident op 7 juli 2014. U vertelde dat u eerst enkele dagen onderdook in een verlaten boerderij. Vervolgens begaf u zich naar de stad Dnjepropetrovka, vanwaar u telefonisch contact opnam met uw vrouw, die u vertelde dat de politie was langs geweest om u te zoeken. In eerste instantie verklaarde u dat u niet wist wat de politie precies tegen uw vrouw had verteld. Toen u werd gevraagd of de politie uw vrouw iets had verteld over de reden waarom u werd gezocht, antwoordde u dat u dit niet wist en dat u dat haar toen ook niet had gevraagd. U zei dat u op dat moment niet wist of u

eventueel werd gezocht omwille van desertie of omwille van het feit dat u werd verdacht van moord op de andere soldaten. Toen u nogmaals ter bevestiging van uw verklaringen werd gevraagd of de politie niets tegen uw vrouw had verteld, veranderde u plots uw verklaringen. U zei dat uw vrouw u toch had verteld dat u werd gezocht wegens desertie en omdat u werd verdacht van moord. Toen u met deze tegenstrijdigheid in uw verklaringen werd geconfronteerd, kon u hier geen afdoende uitleg voor geven (CGVS, p. 20). De vaststelling dat u dergelijke tegenstrijdige verklaringen aflegt over een sleutelmoment in uw asielrelaas - het moment waarop u voor het eerst contact neemt met het thuisfront en verneemt dat u wordt gezocht door de politie - doet nog verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Daarenboven legde ook uw vrouw tegenstrijdige verklaringen af over het eerste bezoek van de politie en het daaropvolgende telefonische contact met u. Uw vrouw beweerde immers dat de politie bij het eerste contact - agenten waren naar haar werk gekomen en hadden haar gevraagd om mee te komen naar het politiebureau - niets had gezegd over de reden waarom u werd gezocht. Men zou haar enkel hebben verteld dat er 'een probleem was' en dat zij contact met u moest opnemen. Toen uw vrouw werd geconfronteerd met uw verklaringen als zou zij u hebben verteld dat u werd gezocht omwille van desertie en op verdenking van moord, wat impliceert dat de politie dit haar zou hebben verteld, antwoordde zij dat de politie haar misschien toch had verteld wat er aan de hand was. Ze zei dat ze vergeten was of de politie haar al dan niet had ingelicht over de reden dat u werd gezocht (CGVS vrouw, p. 3-4). Dit is niet geloofwaardig te noemen. Het is immers een wezenlijk verschil of uw vrouw na het bezoek van de politie in het ongewisse bleef of de reden waarom u werd gezocht of dat zij daarentegen meteen op de hoogte werd gesteld dat u omwille van zeer ernstige feiten werd gezocht.

Aansluitend moet worden opgemerkt dat het hoogst opmerkelijk en weinig geloofwaardig is dat u niet op de hoogte bleek te zijn van wanneer de politie voor het eerst bij uw vrouw langs was geweest om u te zoeken. U wist bijvoorbeeld niet of de politie reeds op 7 juli 2014, de dag van het incident, bij uw vrouw op bezoek was geweest, pas de dag nadien of eventueel pas op de zelfde dag dat u telefonisch contact met haar opnam (CGVS, p. 20). Dit is opnieuw niet geloofwaardig. Hoewel u volgens uw verklaringen niet thuis was op het moment van dit bezoek, kan redelijkerwijze worden verwacht dat uw vrouw u hier achteraf van op de hoogte zou hebben gesteld. Daarenboven bleek u nauwelijks iets te kunnen vertellen over de verdere problemen die uw vrouw zou hebben gekend nadat u zou zijn ondergedoken in het huis van de meter van uw zoon in het dorp Tisjkovitsi. Zo bleek u niet te weten of uw vrouw na het eerste bezoek van de politie nog verdere bezoeken van of contacten met de politie had gehad (CGVS, p. 21). Dit terwijl uw vrouw vertelde dat zij na de eerste oproeping van de politie nog tweemaal het bezoek kreeg van of opgeroepen werd door de politie (CGVS vrouw, p. 3-5). Zo zou er op 18 juli in de ochtend een huiszoeking uitgevoerd zijn bij jullie thuis, waarbij uw vrouw fysiek aangevallen zou zijn door een agent. (CGVS vrouw, p.4) Nog volgens uw echtgenote zou zij u hierover verteld hebben. (CGVS vrouw, p.6) U bleek ook niets te weten over een ander ernstig incident dat, volgens de verklaringen van uw vrouw, zich in jullie woning zou hebben afgespeeld. Volgens uw vrouw zouden in de nacht van 18 juli 2014 enkele ramen van jullie woning zijn ingegooid met stenen en zouden er ook molotovcocktails naar jullie woning zijn gegooid (CGVS vragenlijst vrouw, nr. 3.5; CGVS vrouw, p. 4-5). Ter verschoning van uw onwetendheid op dit vlak verklaarde u dat uw vrouw u niets vertelde over de feiten die zich in uw afwezigheid zouden hebben afgespeeld en dat u zelf hier ook geen vragen over stelde (CGVS, p. 20-21). Uw vrouw verklaarde dat jullie nadat jullie werden herenigd niet over deze onderwerpen wilden praten en dat zij enkel 'in grote lijnen' zou hebben verteld wat zij nog had meegemaakt (CGVS vrouw, p. 6). Deze uitleg kan niet gezien worden als een verschoning van uw onwetendheid. Indien u werkelijk uw land zou zijn ontvlucht omdat u onterecht zou worden gezocht voor moord en indien uw vrouw en kinderen in uw afwezigheid nog bepaalde incidenten zouden hebben meegemaakt omwille van uw problemen, kan redelijkerwijze worden verwacht dat u minstens in grote lijnen op de hoogte zou zijn van de belangrijkste feiten die zich na uw vertrek uit uw land zouden hebben afgespeeld, zoals het feit dat uw vrouw niet één maar meerdere keren met de politie in contact zou zijn gekomen, er fysiek geweld zou zijn gebruikt tegen uw vrouw door een agent, of het feit dat er nog vernielingen aan uw huis zouden zijn aangebracht door onbekenden. Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder.

Verder moet worden opgemerkt dat u niet op de hoogte bleek te zijn of het incident van 7 juli 2014, toen de majoor en hoofdluitenant enkele soldaten/vrijwilligers uit uw eenheid zouden hebben vermoord en toen u kon ontsnappen, in het nieuws is geweest in Oekraïne. Uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat u zich geen enkele moeite zou hebben getroost om te weten te komen of er in de media enige ruchtbaarheid zou zijn gegeven aan deze zaak, bijvoorbeeld door via het internet zelf naar informatie te zoeken in de Oekraïense media of door contact op te nemen met mensen in Oekraïne (CGVS, p. 23). Dit is opnieuw weinig geloofwaardig. Indien u effectief valselijk zou zijn beschuldigd van moord en indien u en uw familie omwille van dit feit jullie land van herkomst zouden hebben moeten verlaten, kan redelijkerwijze worden verwacht dat u toch enige interesse zou tonen in het verdere verloop van uw problemen, om op die manier te weten te komen of u nog steeds wordt gezocht of indien de zaak

eventueel al is opgehelderd en de werkelijke daders van de schietpartij mogelijk al zijn gevonden. De vaststelling dat u geen enkele inspanning hebt geleverd om mee te weten te komen over deze zaak keert zich dan ook tegen uw geloofwaardigheid.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om een vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer de mate van willekeurig geweld naar aanleiding van een gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge doch stelt vast dat uit een grondige analyse van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), duidelijk blijkt dat de actuele veiligheidssituatie in de provincie Lviv, waarvan u afkomstig bent, op geen enkele wijze kan worden gekarakteriseerd als dergelijke uitzonderlijke situatie die de toekenning van subsidiaire bescherming wettigt.

De documenten die u voorlegde, kunnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen. Uw rijbewijs, het intern paspoort van uw vrouw, het intern paspoort van uw zoon, het reispaspoort van uw zoon en de geboorteakte van uw zoon attesteren de identiteit van u en uw gezinsleden, die in deze beslissing niet in vraag wordt gesteld. De handgeschreven brief, die volgens uw verklaringen louter een samenvatting van uw asielmotieven bevat (CGVS, p. 3), kan bovenstaande appreciatie evenmin veranderen. U verklaarde immers dat u tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal uw al asielmotieven hebt kunnen vertellen (CGVS, p. 24).

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat er in hoofde van uw vrouw, (O.M.L.) (O.V. 7.952.616), eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de **“Schending van art 1^e A (2) Conventie van Geneve 28 juli 1951 en schending van minstens art. 15 van het Koninklijk besluit van 1 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (BS 27 januari 2004) in het licht hiervan;”**

Hij betoogt als volgt:

“VERZOEKER werd gehoord op het CGVS op 12.05.2015 en dit in de RUSSISCHE taal, door een tolk met identificatienummer ‘818’ en dit net zoals zijn echtgenote die middels tussenkomst van deze zelfde tolk werd gehoord.

De echtgenote van VERZOEKER heeft naar aanleiding van de asielaanvraag voor de Dienst Vreemdelingenzaken te kennis gegeven dat zij wilde worden gehoord met bijstand van een tolk RUSSISCH-NEDERLANDS en dit in tegenstelling tot VERZOEKER die zowel ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (blz. 3 van de vragenlijst DVZ, rubriek 10) als ten overstaan van verweerster uitdrukkelijk te kennen heeft gegeven dat hij wilde worden bijgestaan door een tolk OEKRAIENS (blz. 2/25 gehoorverslag).

Dit omdat de actieve kennis van VERZOEKER van de Russische taal absoluut onvoldoende is om een genuanceerd asielrelaas in af te leggen.

Deze tussenkomst van een tolk OEKRAIENS-NEDERLANDS (of OEKRAIENS-FRANS) werd aan VERZOEKER geweigerd door verweerster, in elk geval was geen dergelijke tolk voorzien.

Het vertolkte relaas van VERZOEKER ten aanzien van verweerster is dus per definitie gebrekkig aangezien VERZOEKER zich diende uit te drukken in een taal dewelke hij onvoldoende beheerst, dan wel dat de tolk de moedertaal van VERZOEKER en door hem gebruikt tijdens het gehoor, niet begrijpt.

VERZOEKER werd daareboven onder constante druk gezet door de afnemer van het gehoor en verkeerde tengevolge hiervan in een situatie van stress.

VERZOEKER heeft het niet aangedurfd te verzoeken het gehoor te stoppen aangezien hij geen enkel geloof had in de bekwaamheid van de aanwezige tolk, te kunnen tolken zowel in de OEKRAINSE (zoals gevraagd door VERZOEKER) als in de RUSSISCHE taal (hetgeen VERZOEKER onvoldoende machtig is).

Art. 15 van het Koninklijk besluit van 1 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (BS 27 januari 2004) naar luid waarvan :

Art. 15. Aan het begin van het gehoor gaat de ambtenaar na of het adres van de gekozen woonplaats van de asielzoeker onveranderd is.

De ambtenaar verduidelijkt de asielzoeker zijn rol, in voorkomend geval die van de aanwezige tolk, de advocaat of de vertrouwenspersoon, en legt het verloop van het gehoor uit.

Indien er aanwijzingen zijn van vervolging wegens zijn of haar geslacht, gaat de ambtenaar na of de asielzoeker er geen bezwaar tegen heeft te worden gehoord door een persoon die een ander geslacht heeft dan de asielzoeker. Indien dat zo is wordt voldaan aan zijn vraag.

De ambtenaar verifieert of de asielzoeker en de tolk elkaar voldoende begrijpen'.

Vermeldt uitdrukkelijk dat de ambtenaar bij verweerster verantwoordelijk voor de afname van het gehoor van VERZOEKER moet nagaan ofdat VERZOEKER en de door verweerster aangestelde tolk elkander voldoende begrijpen om het gehoor volwaardig plaats te laten vinden.

Deze verplichte controle is uiteraard meer dan een holle stijlfomule en dient te waarborgen dat VERZOEKER effectief een gehoor zal hebben waarin hij zijn relaas zoals hij het heeft beleefd ten volle kan doen.

Tot tweemaal toe heeft VERZOEKER uitdrukkelijk gesteld, zoals gezegd zowel ten aanzien van DVZ als verweerster, dat hij de bijstand wilde van een tolk OEKRAIENS-NEDERLANDS (of OEKRAIENS-FRANS), hetgeen niet werd gehonoreerd door verweerster.

2. Deze weigering door verweerster om VERZOEKER toe te laten zijn gehoor te laten plaatsvinden in de OEKRAINSE taal, heeft echter grote gevolgen voor de mate waarin VERZOEKER op een bevattelijke en detaillistische wijze zijn relaas heeft kunnen vertellen en heeft mede geleid tot het in twijfel trekken van de waarheidsgetrouwheid van het relaas door verweerster.

Nochtans is één en ander evident en kwam deze vertaalproblematiek volop tot uiting tijdens het verhoor waarbij de tolk de gezegden van VERZOEKER in het OEKRAIENS niet (goed) begreep en waarbij VERZOEKER er niet in slaagde zich in de RUSSISCHE taal voldoende begrijpelijk te maken en dit met alle gevolgen vandieen voor de vermeend eongelofwaardigheid van het relaas !

De tolk zelf diende tijdens het gehoor zelf enkele malen aan de afnemer van het gehoor de term door VERZOEKER gebruikt in het OEKRAIENS doen noteren (zie blz. 4/25 en 5/25) hetgeen duidt op ernstige vertaalproblemen en mogelijke misverstanden tussen tolk en VERZOEKER hetgeen niet kan worden genegeerd noch getolereerd in de context van het gehoor van een asielzoeker.

De verschillen tussen de OEKRAINSE en de RUSSISCHE taal zijn nochtans ingrijpend en significant.

De deontologie van het tolk- en vertaalwerk van de tolken voor verweerster (stuk 5) schrijft trouwens zelf voor aan welke norm en kwaliteitsvereisten de tolken dienen te (kunnen) voldoen willen zij kwaliteitsvolwerd leveren.

De tolk had zich dus in elk geval spontaan dienen terug te trekken zo zij vaststelde niet geschikt te zijn voor het tolken in de zaak van VERZOEKER wiens moedertaal het OEKRAIENS is en van wie het RUSSISCH zelfs niet de tweede taal betreft.

VERZOEKER wijst tevens op het feit dat tijdens zijn gehoor woorden en termen werden gebruikt die een geheel andere woordkeuze vereisen in resp. het OEKRAIENS dan wel het RUSSISCH, zoals bv. :

- west = (in het Russisch) zapad = (in het Oekraïns) zahid
- oost = (in het Russisch) vastok = (in het Oekraïns) shid
- noord = (in het Russisch) sjever = (in het Oekraïns) pivnich
- zuid = (in het Russisch) joeg = (in het Oekraïns) pivdenj

en nog paar andere woorden zoals :

- bijl = (in het Russisch) tapor = (in het Oekraïns) sokura

en VERZOEKER voegt in bijlage (stuk 3) een uitgebreide woordenlijst (met vrije vertaling maar waarvan een beëdigde vertaling zal worden gevoegd tegen het tijdstip van de behandeling van de zaak voor Uw Raad) van termen die in resp. het OEKRAIENS dan wel het RUSSISCH volledig andere woorden betreffen.

Nog voegt VERZOEKER onder zijn stuk 4 een artikel dat aangeeft hoe groot de verschillen zijn tussen het RUSSISCH en het OEKRAIENS (waarvan een beëdigde vertaling zal worden gevoegd tegen het tijdstip van de behandeling van de zaak voor Uw Raad) hetgeen zoals erkend door taalkundigen eigenlijk verschillende talen betreffen.

Gelet het feit dat VERZOEKER uitdrukkelijk heeft verzocht om de bijstand van een tolk OEKRAIENS-NEDERLANDS (of OEKRAIENS-FRANS) tijdens diens gehoor en dit zowel ten aanzien van de Dienst

Vreemdelingenzaken als ten overstaan van verweerster en dit hem niet werd toegekend en rekening houdende met het feit dat er door de effectief door verweerster gebezigde tolk RUSSISCH-NEDERLANDS volgens VERZOEKER veelvuldig fouten werden gemaakt in de vertaling waaromtrent VERZOEKER het uitdrukt als volgt :

'In deze brief hebben we massaal fouten gevonden die vertaald of gemaakt geweest zijn door de tolk of persoon die alles noteerde. Volgens ons is dat het oorzaak waarom het Hoofd Commissaar ons niet kon geloven in wat er gebeurt is in Oekraïne met mij en mijn gezin.

Ten eerste, voor mijn interview, heb ik duidelijk gemaakt dat ik geen Russisch spreek en ik heb een aanvraag gedaan voor een Oekraïense tolk waarop ik recht had. Ik begrijp heel heel slecht Russisch en ik spreek totaal geen Russisch door het feit dat ik geen Russisch op school had geleerd en trouwens ik ben maar acht jaar naar school geweest door omstandigheden van die tijd. Ik ben minder geschoold, maar Russisch is ook niet verplicht als tweede taal. Mijn gezin woonde altijd in regio waar men alleen maar Oekraïens sprak en zelfs dialect.

Voor mijn verbazing, tijdens mijn interview was er een Russische tolk aanwezig die mij vertegenwoordigde en niet zoals ik aangevraagd had een Oekraïense tolk, door het reden dat ik geen Russisch spreek-begrijp. De tolk en ik, konden elkaar moeilijk begrijpen en dat heeft gezorgd voor een verkeerde vertaling en interpretatie van wat ik vertelde.

De tolk heeft gedurende heel de interview paar keer hetzelfde moeten vragen voor zij iets kon vertalen. Dat komt natuurlijk door dat zij mijn moeilijk kon begrijpen. Het was heel de tijd raden voor mij wat er gevraagd wordt aan mij. Ik vind dat de tolk niet competent is in de Oekraïense taal. Bv.: De tolk vroeg, 'En wat is dat, wat bedoel je ? Ik begrijp je niet goed.'. Ik twijfel dat de Russische tolk een recht had om officieel zo'n serieuze zaak te vertalen. Uiteindelijk is ons leven hier van afhankelijk.'

is de bestreden beslissing thans behept met een gebrek en niet afdoende gemotiveerd, rekening houdende met het voorgaande en gelet de draagwijdte van Vluchtelingenverdrag 1951 (Conventie van Geneve) en dient deze beslissing hervormd te worden, minstens vernietigd gelet de schending van art 1^e A (2) Conventie van Geneve 28 juli 1951 en schending van minstens art. 15 van het Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 1 juli 2003 (BS 27 januari 2004) in het licht hiervan aangezien VERZOEKER een absoluut recht heeft gehoord te worden in diens taal van keuze, minstens in een taal die hij voldoende beheerst teneinde zijn asielaanspraak op een voldragen wijze te kunnen verwoorden."

2.1.2. Verzoeker beroept zich in een tweede middel op de "Schending van art 1^e A (2) Conventie van Geneve 28 juli 1951 en schending van de formele motiveringsverplichting zoals vastgelegd in art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 Vr.W. 15.12.1980, tevens schending van de materiële motiveringsplicht, en schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in hoofde van verweerster."

Hij betoogt als volgt:

"(...)

1.1. Zoals hierboven aangehaald werd VERZOEKER gehoord op het CGVS op 12.05.2015 en dit in de RUSSISCHE taal door een tolk met identificatienummer '818' en dit net zoals zijn echtgenote die middels tussenkomst van deze zelfde tolk werd gehoord.

VERZOEKER dient vast te stellen bij de lezing (hetgeen voor hem werd vertaald) van de bestreden beslissing en deze van zijn vrouw dat de door verweerster gebezigde tolk inderdaad ernstige fouten heeft gemaakt, niet alleen omdat deze tolk geen tolk OEKRAIENS betreft (zie hierboven) maar ook voor wat betreft de vertolking van de gezegden van de echtgenote van VERZOEKER. Zo ook werden tijdens het interview van de echtgenote van VERZOEKER, door de tolk een aantal fouten gemaakt die de echtgenote van VERZOEKER had opgemerkt, wat aangeeft dat deze tolk niet afdoende voorbereid was op de haar opgelegde taak zelfs bij de vertaling van van Nederlands naar Russisch en omgekeerd.

Zo bbvb vroeg de tolk aan de echtgenote van VERZOEKER: ' Bent u 21 oktober jarig ?', terwijl mijn de echtgenote van VERZOEKER duidelijk begrepen had dat commissaris vroeg, ' Bent u 21 september jarig?'

September = (in het Russisch) 'sjentjaber' = (in het Oekraïens) 'veresen',

December = (in het Russisch) dikabjer' = (in het Oekraïens) 'groeden',

De echtgenote van VERZOEKER had daaromtrent een opmerking gegeven aan de tolk dat deze verstaan heeft dat de commissaris vroeg of ze 21 september jarig is en niet hoe de tolk vertaalde in oktober, op wat de tolk antwoorde ' A ja, juist. Sorry !' zodat in elk geval en zeker bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van enige ernstige discrepantie tussen de verklaringen van VERZOEKER en deze

van zijn echtgenote, rekening dient te worden gehouden met de gebrekkige vertolking door de tolk, zoals hierboven omstandig geschetst.

1.2. Zo ook blijkt uit de vergelijking van de vragenlijst DVZ en de bestreden beslissing dat er fouten gemaakt geweest zijn door de tolk (met neerslag in het gehoorverslag) in verband met het effectieve moment van vertrek uit de verlaten boerderij door VERZOEKER naar Dnipropetrovsk en wanneer hij exact juist belde naar zijn echtgenote en ook wanneer betrekkelijk het moment waarop hij is toegekomen in L'viv.

Immers op 9 juli 2014 belde VERZOEKER naar zijn echtgenote vanuit Dnjepropetrovsk en pas op 10 juli kon hij de trein nemen naar L'viv met aankomst in L'viv op 11 juli 2014. Tijdens het telefonisch gesprek met zijn echtgenote heeft VERZOEKER, heeft VERZOEKER gezegd dat hij problemen had en dat hij een getuige was van moord. VERZOEKER zei: 'Ik ben aan het vluchten en wat moet ik doen?' waarop de echtgenote van VERZOEKER antwoordde: 'Ik weet het, politie is al gekomen om jou te zoeken. Ga naar een plaats waar je altijd welkom bent.' De exacte vertaling van de gezegden van VERZOEKER en van zijn echtgenote en de nuances betreffende de mate waarin beiden begrepen dat iets niets in orde was met VERZOEKER en zijn echtgenote direct van de telefoon van VERZOEKER begreep in welke context zij dit diende te zien, doet onmiddellijk een ander licht schijnen over deze vermeende 'discrepancie' aangaande wanneer juist de echtgenote van VERZOEKER werd ingelicht van het feit dat de politie hem zocht wegens 'moord' en 'desertie' ...

Daarenboven worden deze discrepanties in de herinnering aan de gebeurtenissen en wat daaromtrent gezegd werd of niet, door verweerster geheel overdreven om dan te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van de verklaringen van VERZOEKER, quod non.

Na hun hereniging en dan vertrek vanuit OEKRAÏNE hebben VERZOEKER en zijn echtgenote niet meer veel gepraat over de respectievelijke gebeurtenissen die zij hebben ondergaan in OEKRAÏNE wat zij net waren ontvlucht, en dit ook omdat de gebeurtenissen zeer traumatisch waren en zijn voor hun kinderen, zeker de jongste zoon, hetgeen begrijpelijk is en niet noodzakelijk dient uitgelegd te worden in het nadeel van VERZOEKER.

1.3. Voor verweerster is het onbegrijpelijk en dus ongeloofwaardig dat VERZOEKER na zijn vlucht en terwijl hij zich schuil hield in het dorp TISJKOVITSI (dorp van de meter van zijn zoon) dat hij aldaar zich niet zou bezig hebben gehouden met het volgen op de hem beschikbare media of er nieuws werd verspreid van het incident waarvan hij het slachtoffer was op 07.04.2014.

Verweerster blijkt hierbij volledig voorbij te gaan aan het gegeven dat het bereik van media niet noodzakelijk doordringt tot in de kleine dorpen die typisch zijn voor het Oekraïense platteland, zo ook TISJKOVITSI.

In vele van deze dorpen is er geen televisie en al helemaal geen internet voorhanden. De enige vorm van media-communicatie verloopt er via een radio, in vele gevallen met een luidspreker opgesteld aan een paal midden het dorp en waarbij in vele gevallen de bekabeling hiervan zelfs te wensen overlaat zo dat ook via dit kanaal er geen opname van nieuws is in deze dorpen, noch via de radio noch via andere kanalen. VERZOEKER brengt ook hiervan een stuk bij (stuk 6, waarvan een beëdigde vertaling zal worden gevoegd tegen het tijdstip van de behandeling van de zaak voor Uw Raad) zodat ook dit element dewelke verweerster ten onrechte weerhoudt tegen VERZOEKER nochtans niet van dien aard is om zijn geloofwaardigheid te ondermijnen aangezien VERZOEKER nu hij zich verstopte in een dorp geen kennis kon hebben van de mate waarin de gebeurtenissen van 07.07.2014 via de media al dan niet werden verspreid of zoals VERZOEKER het uitdrukt: 'de commissaris kon mij niet geloven in feit dat in het Oekraïense dorp Tushkovuchi, had ik geen mogelijkheid om op internet of televisie laatste nieuws te volgen. Plaats waar ik verbleef in Tushkovuchi, is er zelfs geen computer en zeker geen internet. Zelfs heel oude televisie werkte zo slecht dat er beter was om die uit te schakelen. Het is heel groot verschil tussen dorpen in België en dorpen in Oekraïne. In Oekraïne is de armoede nog groter geworden dan het vroeger. Mensen kunnen met moeite eten, verwarming, medicijnen, enz. betalen. In dorp Tushkovuchi is er zelf heel slechte telefoon verbinding.'

1.4. Aangaande het feit dat VERZOEKER wordt verweten dat hij geen enkele kennis zou hebben gehad van exacte locatie van waar hij gelegerd was, onverminderd het feit dat op het ogenblik van zijn verblijf nabij KRAMATORSK aldaar in deze periode gevochten werd, niet exact kunnen aanduiden, noch zou hij kunnen aangeven waar de stellingen van de pro-Russische rebellen zich bevonden, noch dat hij exact kon omschrijven wat Dmitrovka is en waar het gelegen is, betwist VERZOEKER ten eerste dat hij ooit tegen de tolk zou hebben gezegd dat 'Dmitrovka' een 'straat' is, noch dat hij deze plaats zou kunnen hebben situeren ten overstaan van KRAMATORSK.

VERZOEKER is maar gedurende één week gelegerd geweest nabij KRAMATORSK en hij heeft geen exacte aanwijzingen gekregen van de geografische locatie van deze plaats noch van de route van en naar KRAMATORSK. De weg werd hem hem gewezen door een officier, ook als hij zelf moest rijden met een voertuig, en het enige wat hij met zekerheid weet is dat de afstand van KRASNATORSKA tot

KRAMATORSK zo'n 25 minuten rijden is. Meer werd VERZOEKER niet verteld en meer wist hij niet tijdens zijn korte verblijf aldaar.

1.5. Volgens verweerster is het ook geheel ongeloofwaardig als zou VERZOEKER geen enkele kennis hebben van de insignes op de kledij van de militairen bij wie hij gelegerd was, noch deze op hun militaire voertuigen of tanks noch van de eenheid waarbij hij gelegerd was.

Deze opmerkingen in hoofde van verweerster tonen op hun beurt aan dat verweerster zelf geheel onwetend is van de situatie in het oorlogsgebied in OEKRAINE of minstens onvoldoende voorgelicht.

VERZOEKER legt een fotoreeks voor (stuk 7, a tem d) waaruit onomstotelijk de waarheid van diens zeggen aangaande dit aspect van zijn relaas wordt aangetoond :

- 7, a : op deze foto's van het reguliere OEKRAIENSE leger inclus de vrijwilligers zoals VERZOEKER, is te zien hoe de tanks door hen gebruikt niet voorzien zijn van nummering of insignes,
- 7, b : op deze foto's van het reguliere OEKRAIENSE leger inclus de vrijwilligers zoals VERZOEKER, is te zien hoe de kledij of uniformen van de militairen niet voorzien zijn van nummering of insignes en dat sommige militairen actief zijn met sportschoenen of zelfs op sloffen,
- 7, c : op deze foto's van het reguliere OEKRAIENSE leger inclus de vrijwilligers zoals VERZOEKER, is te zien hoe de militaire voertuigen niet voorzien zijn van nummering of insignes, noch nummerplaten,
- 7, d : op deze foto's van het reguliere OEKRAIENSE leger inclus de vrijwilligers zoals VERZOEKER, is te zien hoe een militair voertuig zogezegd voorzien van een nummerplaat, in werkelijkheid een nummerplaat draagt voorzien van een scheldwoord aan het adres van de Russische president POETIN,

hieruit dient verder met zekerheid te worden uit afgeleid dat de argumenten gebruikt door verweerster om aan te tonen dat de gezegden van VERZOEKER 'weinig (o)aannemelijk' zijn, in werkelijkheid op de pure waarheid berusten, wat VERZOEKER ook bewijst en hetgeen de bestreden beslissing ernstig ondermijnt.

De bestreden beslissing schendt dan ook art 1^e A (2) Conventie van Geneve 28 juli 1951 en houdende tevens een schending van de formele motiveringsverplichting zoals vastgelegd in art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 Vr.W. 15.12.1980, en een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldheids- en redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in hoofde van verweerster.

Gelet op al het hogerstaande kan niet worden betwist dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd, rekening houdende met het voorgaande en gelet de draagwijdte van Vluchtelingenverdrag 1951 (Conventie van Geneve) en het ernstige gevaar voor zijn leven en zijn fysieke integriteit dewelke VERZOEKER loopt in OEKRAINE, de bestreden beslissing dient dan ook te worden hervormd, mistens vernietigd zoals hieronder gevorderd."

2.1.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog de volgende stukken bij het verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1): een lijst met Nederlandse woorden vertaald in het Russisch en Oekraïens om het verschil tussen beide talen te benadrukken (bijlage 3), informatie omtrent de taalkundige verschillen tussen het Russisch en het Oekraïens (bijlage 4), een CGVS uittreksel uit de brochure 'Deontologie voor het tolk- en vertaalwerk' (bijlage 5), informatie over de toestand in Oekraïense dorpen en het gebrek aan communicatiemiddelen aldaar (bijlage 6) en een reeks foto's (bijlage 7).

Ter terechtzitting wordt het stuk 4, vergezeld van een beëdigde vertaling, neergelegd.

2.2. Inzake de problematiek van de vertolking stelt verweerder in de nota van 14 juli 2015:

"Verweerder beaamt vooreerst dat uit het administratief dossier inderdaad blijkt dat verzoeker, niettegenstaande hij oorspronkelijk bij de inschrijving van zijn asielaanvraag bij de DVZ verklaarde het interview in het Russisch te willen doen en de bijstand vroeg van een tolk Russisch (zie administratief dossier, stuk 16, "Inschrijving NL"; stuk 17, "Bijlage 26"), bij de DVZ later heeft aangegeven dat hij tijdens het gehoor voor het CGVS wou bijgestaan worden door een tolk Oekraïens en dat hij aangaf beter Oekraïens dan Russisch te spreken (zie administratief dossier, stuk 16, "Verklaring betreffende procedure"; stuk 15, "Vragenlijst (CGVS) vraag nr. 10). Ook in het begin van het gehoor voor het CGVS gaf verzoeker aan dat hij om een Oekraïense tolk had gevraagd (zie administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS p. 2). Echter, uit het administratief dossier blijkt eveneens dat verzoeker verklaarde én Russisch én Oekraïens te spreken, dat hij het gehoor voor de DVZ zonder problemen in het Russisch aflegde en dat hij zelfs uitdrukkelijk bevestigde dat hij het Russisch voldoende beheerst om de problemen die geleid hebben tot zijn vlucht te verwoorden en hierover vragen te beantwoorden

(zie administratief dossier, stuk 16, "Verklaring betreffende procedure" dd. 17/10/2014, vraag nr. 2). Verweerder wenst er terzake op te wijzen dat artikel 20, §1 van het KB van 1 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS stelt: "Indien de asielzoeker de bijstand heeft gevraagd van een tolk overeenkomstig artikel 51/4 van de wet, verzekert de Commissaris-generaal of zijn gemachtigde, in de mate dat hij over zulk een tolk beschikt, de aanwezigheid van een tolk die één van de talen gesproken door de asielzoeker beheerst." Vermits verzoeker voor de DVZ uitdrukkelijk had aangegeven dat hij naast Oekraïens ook Russisch sprak, dat hij uitdrukkelijk bevestigde het Russisch voldoende te beheersen om zijn problemen te kunnen verwoorden en dat uit het gehoor voor de DVZ inderdaad blijkt dat het zonder problemen is verlopen (wat verzoeker bovendien bevestigde tijdens het gehoor voor het CGVS, zie gehoorverslag CGVS p. 2), kon de Commissaris-generaal wel degelijk een tolk Russisch verzoeker laten bijstaan tijdens het gehoor voor het CGVS. Te meer daar verzoeker, toen hem tijdens het gehoor voor het CGVS werd gevraagd of hij de tolk Russisch goed begreep, wel opmerkte dat hij om een tolk Oekraïens had gevraagd, maar, toen hem werd uitgelegd dat het niet altijd lukt om een tolk Oekraïens te voorzien en dat hij had aangegeven dat hij ook Russisch sprak, geen bezwaar (meer) maakte tegen de tolk Russisch (zie gehoorverslag CGVS p. 2). Ook verzoekers raadsman, die verzoeker tijdens het gehele gehoor heeft bijgestaan, maakt geen enkel bezwaar. Bovendien blijkt uit het gehoorverslag zelf dat er zich geen problemen voordeden tijdens het gehoor en bevestigde verzoeker op het einde van het gehoor uitdrukkelijk de tolk (Russisch) goed te hebben verstaan (zie gehoorverslag CGVS p. 24). De stelling in onderhavig verzoekschrift dat verzoekers actieve kennis van de Russische taal onvoldoende is om een genuanceerd relaas af te leggen (in het verzoekschrift stelt verzoeker zelfs op een bepaald moment dat hij totaal geen Russisch spreekt), kan dan ook niet worden weerhouden. Het gehoorverslag van het interview voor het CGVS geeft bovendien precieze en gedetailleerde gegevens van het asielrelaas weer en er kunnen geen aanwijzingen uit afgeleid worden van moeilijkheden die er zich zouden hebben voorgedaan. Verzoeker heeft nergens opmerkingen geformuleerd over eventuele vertaal- of andere communicatieproblemen tijdens zijn interview, zijn advocaat evenmin. Verzoekers verwijzing naar artikel 15 van het KB van 1 juli 2003 en de stelling in het verzoekschrift dat de ambtenaar onvoldoende heeft geverifieerd of de asielzoeker en de tolk elkaar voldoende begrijpen, is, gelet op bovenstaande vaststellingen, dan ook niet dienstig. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift laat uitschijnen dat hij Oekraïens sprak tijdens het gehoor voor het CGVS, wenst verweerder te benadrukken dat verzoeker wel degelijk Russisch sprak tijdens het gehoor voor het CGVS en dat het gehoor in het Russisch plaatsvond. De verwijzing in het verzoekschrift naar de verschillen tussen het Russisch en het Oekraïens en de woordenlijst van termen die verschillen in het Russisch en het Oekraïens is dan ook niet dienstig. Verzoeker, die voor de DVZ uitdrukkelijk verklaard heeft het Russisch voldoende te beheersen om zijn problemen te kunnen uiteenzetten, heeft de gehoren voor de DVZ en voor het CGVS zonder problemen in het Russisch afgelegd. Waar verzoeker aangeeft dat hij het niet heeft aangedurfd om het gehoor stop te zetten, antwoordt verweerder dat dergelijk verweer niet ernstig is. Tijdens het gehoor voor het CGVS werd aan verzoeker uitdrukkelijk gevraagd of hij de tolk begreep en werd meegedeeld dat eventuele problemen gemeld moeten worden. Aan verzoeker werd tevens meegedeeld dat de tolk een neutraal persoon is en geen invloed heeft op de beslissing (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p. 1-2). Verzoeker kreeg bovendien de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken maar heeft naar aanleiding van het gehoor geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor en de uitwisseling tussen de tolk en hemzelf (gehoorverslag CGVS, p. 24). Integendeel, verzoeker verklaarde dat hij de tolk goed begrepen heeft en dat hij alles heeft kunnen vertellen. De raadsman van verzoeker maakte evenmin enige opmerking. Ook na het gehoor werden er geen opmerkingen overgemaakt of gewag gemaakt van eventuele communicatieproblemen. Pas in het verzoekschrift wordt voor het eerst een opmerking gemaakt over (ver)taal- en communicatieproblemen. Het argument van verzoeker dat hij niet de moed had om problemen met de tolk te melden acht verweerder niet aannemelijk. Immers blijkt uit voorgaande dat de ondervrager verzoeker er uitdrukkelijk op gewezen heeft dat hij problemen moest melden en dat de tolk geen invloed heeft op de beslissing zodat verweerder niet inziet dat verzoeker – indien er effectief problemen zouden zijn geweest met de tolk – dit niet zou durven te melden hebben aan de ondervrager van het Commissariaatgeneraal. Verweerder oordeelt dat het a posteriori argument van verzoeker geen steun vindt in de stukken van het administratief dossier waaruit blijkt dat het gehoor op een normale wijze is verlopen en waaruit hoegenaamd geen problemen met de tolk blijken. Bovendien motiveert verzoeker niet op concrete wijze welke van zijn verklaringen verkeerd zouden zijn vertaald. Verzoeker maakt hoegenaamd niet aannemelijk dat er problemen waren met de tolk. Ook verzoekers stelling dat hij daarenboven onder constante druk werd gezet door de afnemer van het gehoor, vindt geen grondslag in het administratief dossier en is niet ernstig. Tot slot wenst verweerder er op te wijzen dat het feit dat de tolk twee maal heeft aangegeven dat verzoeker de Oekraïense naam van een maand gebruikte (zie gehoorverslag CGVS p. 4 en 5) er niet op

wijst dat er vertaalproblemen zouden zijn geweest, maar integendeel juist aantoont dat de tolk zeer secuur te werk ging en duidelijk aangaf wanneer verzoeker een Oekraïense term of woord gebruikte. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er dan ook niet worden volgehouden dat het gegeven dat het gehoor voor het CGVS in het Russisch plaatsvond grote gevolgen heeft gehad voor de mate waarin hij op een bevattelijke en detaillistische wijze zijn relaas heeft kunnen vertellen, noch dat het heeft mede geleid tot het in twijfel trekken van zijn geloofwaardigheid. Dat het vertolkte relaas van verzoeker ten aanzien van het CGVS per definitie gebrekkig is, kan bijgevolg evenmin worden volgehouden.”

2.3.1. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker als asielaanvrager werd ingeschreven op 1 oktober 2014. Uit het aangehecht document blijkt dat verzoeker in het Russisch het interview wenst te doen. De Bijlage 26 van 1 oktober 2015 vermeldt dat verzoeker een tolk Russisch verzoekt

Het document ‘Verklaring betreffende procedure’ van 17 oktober 2014, opgesteld met behulp van een tolk Russisch, vermeldt in vetdruk: **“AZ geeft aan beter Oekraïens dan Russisch te spreken – het interview voor DVZ wordt in het Russisch gedaan, maar er wordt met aandrang gevraagd op het CGVS een tolk OEKRAÏNS TE voorzien!”**.

In de ‘vragenlijst’ van 17 oktober 2014, opgesteld met behulp van een tolk Russisch, staat onder vraag 10 in vetdruk: **“IK WIL GRAAG EEN OEKRAÏNSE TOLK BIJ HET CGVS”**.

Het gehoorverslag van het CGVS van 12 mei 2015 vermeldt (blz.2):

“Begrijpt u de tolk goed?

Ik heb wel een UKR tolk gevraagd

Het lukt niet altijd om een UKR tolk te voorzien. U hebt aangegeven dat u ook RUS spreekt. Het interview kan dus in het RUS gebeuren. De tolk is ook strikt neutraal. Haar nationaliteit en afkomst spelen dus geen rol. Zij heeft ook geen impact op de inhoudelijke beoordeling van uw AA, maar zal enkel vertalen. Hebt u opmerkingen over het interview bij de Dienst Veemdelingenzaken?

Neen”

2.3.2. Verzoekers beroep werd opgeroepen voor de terechtzitting van de Raad op 25 november 2015. In het verzoekschrift werd een tolk Oekraïens gevraagd. De Raad voorzag, overeenkomstig de Bijlage 26, in een tolk Russisch.

Tijdens de behandeling van verzoekers dossier stelde de Raad ter terechtzitting vast dat verzoekers echtgenote, wiens dossier gekend is bij de Raad onder rolnummer 174 387 en derhalve samen met verzoeker was opgeroepen, op spontane wijze aan het tolken was van het Russisch naar het Oekraïens. Ingevolge deze vaststelling werd de zaak tegensprekelijk uitgesteld naar de zitting van 9 december 2015 opdat verzoeker kon worden gehoord met behulp van een tolk Oekraïens.

Op de terechtzitting van 9 december 2015 werd verzoeker ondervraagd over de keuze van taal voor vertolking van zijn verklaringen. Verzoeker verklaarde dat hem op de Dienst Vreemdelingenzaken was gezegd dat het Russisch enkel diende voor de registratie van zijn identiteitsgegevens; voor de behandeling van zijn dossier op het CGVS zou hem beloofd zijn dat er een Oekraïense tolk aanwezig zou zijn.

2.3.3. Uit het administratief dossier blijkt dat bij de registratie van verzoekers gegevens tot tweemaal toe uitdrukkelijk en op niet mis te verstane wijze werd genoteerd dat verzoeker voor de eigenlijke behandeling van zijn asielaanvraag een tolk Oekraïens vroeg.

Hoewel begrip kan worden opgebracht voor het standpunt van verweerder zoals verwoord in de nota, en de eventuele moeilijkheden bij het vinden van een tolk Oekraïens, wordt verzoeker gevolgd wanneer hij op de Raad verklaarde dat hij ervan uitging dat de tolk Russisch enkel diende voor de registratie van zijn identiteitsgegevens. Het blijkt ook dat verzoeker zijn medewerking verleende voor het vlot verloop van de asielpcedure en inzake de vertolking geen daden stelde die de afhandeling van zijn asielaanvraag zou vertragen. De vaststelling dat verzoekers echtgenote zonder problemen in het Russisch werd gehoord en in tegenstelling tot verzoeker niet uitdrukkelijk naar een tolk Oekraïens vroeg voor de behandeling van haar asielaanvraag, alsook dat zij ter terechtzitting op 25 november 2015 spontaan van het Russisch naar het Oekraïens tolkte voor verzoeker, is een verdere aanwijzing dat verzoeker er ter goeder trouw van uit ging dat hij zijn asielaanvraag in het Oekraïens zou kunnen verwoorden.

Gelet op de verschillen tussen het Russisch en het Oekraïens en de uitdrukkelijk genoteerde verklaringen van verzoeker waarbij “*met aandrang*” om een tolk Oekraïens werd gevraagd op het CGVS, was het in hoofde van verweerder zorgvuldig geweest een tolk Oekraïens te voorzien voor verzoeker. Verzoeker voert terecht de schending van de zorgvuldigheidsplicht aan.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kleeft aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid die door de Raad niet kan worden hersteld en dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 2 juni 2015 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS